

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת כי תבוא - ט"ז אלול תשפ"ו × עלון 206

בהשגחה

השגחה עליונה

הכול היה שווה

דרך ארוכה ומורכבת עשה החפץ חיים הקדוש מביתו ועד לזושרה. למרות מצב בריאותו הרופף, טרח והיטלטל בדרכים למען ביטול רוע הגזרה שריחפה מעל לראשם של יהודי פולין. ולילה אחד מגיע יהודי לבית האכסניה, והחפץ חיים מרעיף עליו דברי חיזוק באמונה ובטחון.

השנה היא תרפ"ט. גזרה נוראה ריחפה מעל ראשם של יהודי פולין. בעידודם של המשכילים שזממו לפגוע ולהרוס את כרם ישראל, הוציאה הממשלה צו כי על כל המלמדים ב'חידושים' חלה חובה מחלטת להקדים וללמוד לימודי חול, כמו כן יהיה על כל הרבנים להשתלם בלימודי החול, ומלמד שלא תהיה בידו תעודה המעידה שלמד ועבר את המבחנים לא יורשה ללמד. ובנוסף יקום גוף עליון אשר ישמש כסמכות עליונה שתפקח ותקבע את צורת כל הקהילות היהודיות בפולין.

בראדן העיירה ישב הכהן הגדול, רבינו החפץ חיים הקדוש, קברניט הדור, ושמע את הגזרה הנוראה שפילחה את ליבו הסתור. ישיש ושבע ימים היה החפץ חיים. כוחותיו היו דלים, והיה שרוי בחולשה גדולה ובאפיסת כוחות.

תחילה שלח משלחת רבנים שינסו לראות כיצד ניתן לפעול לסיכול הגזרה, אולם חלפו ימים והגיעה ידיעה על כישלון המאמצים לפעול בעניין. אנחת צער עמוקה נפלטה מפיו של החפץ חיים, ובקולו החלוש קרא לבני ביתו ומשמשי:

"אנא! חוסו עליי והביאוני לזושרה. אין לי מנוחה כשאני שומע על הגזרות הנוראות האלה! אין ברירה, זו גזירת שמד ויש למסור את הנפש!..."

הייתה זו שעת בוקר מוקדמת. קור מקפיא וחודר עצמות עטף את ראדן. רוחות עזות נשבו בעוז, נושאות פתיתי שלג צוננים. ומחוץ לתל התלפיות, ביתו של גדול הדור, נראתה דמותו השפופה ונמוכת הקומה של החפץ חיים, עטוף כהוגן במעיל עב, משען על נכדו ר' אליעזר קפלן ומוקף ביתר חברי המשלחת. החפץ חיים עלה בזריזות על הכרכרה המיוחדת שהוזמנה מראש, והמשלחת יצאה לדרכה לעבר תחנת הרכבת.

כעבור שעות נסיעה בקור המקפיא הגיעו לתחנת הרכבת בבסטון, שם עלו לרכבת, ולמחרת, כעבור יממה שלמה הגיעו בשלום לזושרה.

מיד עם בואו של החפץ חיים לזושרה, החל לפעול במרץ ובכל כוחותיו למען כינוס חירום כללי, שנערך בהשתתפות למעלה מארבע מאות רבנים ואדמו"רים. בין המשתתפים היו האדמו"ר אמת' מגור, האדמו"ר מאלכסנדר, האדמו"ר

× × ×

באחד הלילות שלאחר ההצלחה הכבירה לביטול רוע הגזרה, לאחר תפילת מעריב שב החפץ חיים לבית האכסניה והתיישב לסעוד את ליבו. והנה הגיע יהודי מתושבי המקום וביקש לשוחח עם הרב בדחיפות. האיש הוכנס לחדר, ואז פרץ בבכי סוער, והחל לשפוך בפני החפץ חיים את פירוט צרותיו וסאת ייסוריו אשר הוא עובר.

האזין החפץ חיים בחמלה רבה ובאוזן קשבת, וכשסיים הלה את דבריו, פתח ואמר בחמימות גדולה:

"דע לך יהודי יקר! איש צעיר אתה, חייך לפניך. בוא ותתחזק כי עוד יבואו ימים טובים. התעודד והתמלא בבטחון בבוא יתברך, שבוודאי עוד ייטיב לך ויסיר מעליך כל הקשיים..."

הוסיף החפץ חיים ואמר:

"יהודי יקר! דע לך, כי כשיהודי מצטער - הקדוש ברוך הוא בעצמו נמצא עימו בצער ורוצה לעזור לו! הבה נתחזק בבטחון ונאמין שד' יתברך הוא בורא ומנהיג את העולם, ובוודאי ישלח בקרוב את הישועה..."

כך משך חצי שעה ישב החפץ חיים הקדוש, עודד את רוחו של האיש ואימץ את לבבו בדברי אמונה ובטחון.

אחרי שהלך אותו אדם, נשמע קולו של החפץ חיים הקדוש, האומר לעצמו ברגש:

"היה כדאי לבוא עד הנה, ולעשות את כל ההשתדלות הקשה עם כל הטרחה - בשביל לחזק את היהודי הזה ולעודדו בדברי אמונה ובטחון!..."

לפעמים אנחנו מבקשים מעט מדי: התובנה המופלאה של רבי יעקב גלינסקי

עמד פעם רבי יעקב גלינסקי ואמר:

"אתם רואים אותי כאן, עומד בארץ ישראל, וזוכה לראות בנים ובני בנים יראים ושלמים.

אני אספר לכם על מה התפללתי לפני שנים".

וכך סיפר:

"לפני שנים, כאשר הייתי אסור בכלא הסובייטי בסיביר, החיים שם היו לעיתים עניין של זמן בלבד. ראיתי את חבריי ושכניי למאסר כיצד הם נלקחים מאיתנו בזה אחר זה, וחלקם היו יהודים רח"ל שלא זכו להגיע לקבר ישראל.

פחד גדול נכנס בליבי, שמא גם אני לא אוכל להגיע לקבר ישראל. החלטתי להתפלל על כך בכל כוחי. שפכתי דמעות בתפילה וביקשתי שאוכל להגיע לקבר ישראל".

סיים רבי יעקב ואמר:

"תראו עד כמה היו המושגים שלי רחוקים. אני ביקשתי רק לזכות להגיע לקבר ישראל, ולא יכולתי לדמיין שבורא עולם יזכה אותי להגיע לארץ הקודש, להקים דור מפואר ולזכות להשפיע תורה ויראת שמים על תלמידים רבים".

יש מצבים שבהם אדם נמצא בתוך קושי גדול, וכל רצונו הוא רק לצאת מהמצוקה שבה הוא נמצא עכשיו.

אדם שנמצא בחובות רוצה רק להיפטר מהם.

אדם שמתמודד עם קושי בבית רוצה רק לראות ישועה.

אדם שמודאג מילדיו רוצה רק לראות אותם עולים על דרך המלך.

וכן בכל תחום ותחום בחיים.

כאשר ניגשים להתפלל, צריך לזכור שאנו פונים אל אבינו שבשמים, המרחם הגדול ביותר, שיכול ורוצה להעניק לנו הכול - בשפע ובהרחבה, ברוחניות ובגשמיות.

אין צורך לצמצם את הבקשות. צריך להתפלל על הכול. הוא יכול להעניק לנו שפע רב.

הוא יכול להפוך את לבו של נער, ולהביא אותו להיות יהודי ירא ושלם, מאיר בתורה ובמעשים טובים.

אל לנו להתקמצן בתפילות. עלינו להאמין ביכולת הבלתי מוגבלת של הקב"ה, ולבקש ממנו הכול.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

× קו קטוע ×

מדבר יידל נחמן מאשדוד:

ד' זיכה אותי להיות גבאי צדקה, ולעמוד בצומת הזה שבין הנותנים למקבלים. לפעמים רואים עין בעין איך הקב"ה מכין למישהו סכום כסף, והוא מגיע אליו. לפעמים אני חושב, שלפי האפשרויות שעומדות לרשותי אני יכול להעביר רק סכום מסוים, אבל אז מתברר שוב שלקב"ה יש חשבונות משלו, ובסופו של דבר - מי שצריך לקבל, מקבל בדיוק את מה שהקב"ה קצב לו, גם אם זה הרבה יותר ממה שחשבתי.

זה מה שקרה בסיפור הבא:

יש לי קרוב משפחה בחו"ל, שאני מדבר איתו מפעם לפעם. זהו יהודי עשיר, ששמח להעביר לי כספי צדקה, וסומך עליי שבעזרת ד' הם יגיעו לכתובת הנכונה. אתמול בלילה הוא התקשר אליי וניסה לדבר איתי. היו רעשים בקו, קולו היה קטוע ולא ברור, וכל מה שהצלחתי להבין היה שהוא עושה איזו שמחה. חשבתי שאני שומע שנולדה לו בת או משהו כזה. לא הצלחתי בשום אופן להבין מה שהוא אומר.

ממש באותם רגעים של השיחה המקרטעת הזאת, ראיתי על הצג שחבר שלי מתקשר. "טוב", אמרתי ותיאיתי לעצמי שהקרוב שם, בחו"ל, לא ממש שומע אותי, "נדבר עוד מעט, אני לא מצליח לשמוע אותך".

ניתקתי, והתקשרתי לחבר שהרגע התקשר. "אתה מחתן, הא?" נזכרתי מיד. מחותנים הם ה'לקוחות' העיקריים שלי. "כן, כן", הוא ענה. "מתי החתונה?" שאלתי ונענית: "ביום שני הקרוב".

במהלך השיחה הקצרה עם החבר, שוב ניסה הקרוב מחו"ל לצלצל אליי, ולכן גם הפעם לא הארכתי כלל, וניתקתי את השיחה.

חזרתי לשיחה עם הקרוב מחו"ל, והנה פלא פלאים: הקו חלק, ואני שומע כל מילה. אכן, יש שמחה אצל קרוב משפחתי. לא נולדה לו בת, אלא הוא מחתן את הבת בעזרת ד' בשעה טובה, ביום שני הקרוב, והוא מעוניין לתרום ליהודי שמחתן במקביל כאן בארץ, ביום שלישי.

"יש לי מישהו שמחתן ביום שני", אמרתי לו, "דיברתי איתו ממש הרגע".

האיש נשאר איתן בדעתו שהוא רוצה דווקא חתונה ביום שלישי. "אבל מפני שהזכרת את החבר שלך שמחתן בשני, אתן גם לו".

בסופו של דבר, ביררתי ומצאתי בשביל הקרוב שלי חתונה מהודרת ממש, של משפחה מיוחסת, שנערכת ביום שלישי. הוא שמח מאוד, וגם תרם סכום נאה במיוחד למחותן של יום שני, סכום שאני, כגבאי צדקה, ממש לא הייתי יכול להשיג. אבל כשהקב"ה רוצה, הוא מכניס רעשים בקו, ותוקע את השיחה כדי שאתפנה לשיחה שנכנסת בדיוק באמצע, כך שירווח לאותו מחותן, ויוכל לחתן בהרחבה.

שזכרו כולכם לחתונות שמחות עם הרבה שפע וברכה.

× הוצאה חוזרת ×

מספר הרב אהרן אלבו מבית שמש:

קיבלנו הזמנה לשבת חתן במודיעין עילית, ושמחנו מאוד. נחמד לגוון את השגרה ולנסוע לעיר אחרת. הילדים התרגשו, וכולנו התארגנו לנסיעה בשמחה גדולה. ביום שישי המיועד נסענו והגענו, ואז התברר לנו שהדירה שקיבלנו לאכסנייה נמצאת ברחוב אחר מהאולם שבו נאכל את שלוש הסעודות בשבת קודש.

מזג האוויר היה קר וגשום, עננים כבדים המטירו ארצה מאוצרות השמיים, לפי התחזית ציפתה לנו שבת גשומה במיוחד, ואנחנו - ההורים של משפחתנו הקטנה - התחלנו לחשוב שאולי צריך לעשות השתדלות ולעבור למקום שקרוב יותר לאולם. איך ניסחב עם הילדים הקטנים בגשם, ניקח אותם ונחזיר, ושוב ניקח ושוב נחזיר תחת מטרים עזים?

התברר לי כי בסמוך לאולם יש מתחם אירוח, ובסכום של שש מאות שקלים אנחנו יכולים לשכור לנו שם חדר נוח ונגיש.

אמנם שש מאות שקלים זהו סכום גדול מאוד בשבילנו, אבל אם זה נחשב להוצאות שבת ויום טוב, אפשר לסמוך על מה שאמרו חז"ל כי מי שלוה בשביל הוצאות שבת, הקב"ה פורע לו. כל שנותר לי היה לוודא שאכן זה נחשב להוצאות שבת קודש, שכן, אם אכן כן, הרי באופן כזה בטוח שהקב"ה יחזיר לי את ההוצאה.

התקשרתי לרב שלי, והוא אמר שעניין זה של 'הוצאות שבת' מדבר דווקא על הוצאות מאכל ומשתה, אבל הוא בטוח שאראה השגחה פרטית מיוחדת, והוא כבר מחכה שאתקשר אליו לספר לו איך הסכום של שכירות החדר חזר אליי.

אחרי השיחה הזו, היה ברור לי מה עליי לעשות. הזמנתי חדר, והעברנו את כל החפצים שלנו לחדר שבמתחם. חדר נוח, נאה,

תמצית "שער הבטחון" - בשבעה דברים עין פקחון

לאחר הפתיחה. בתועלות הבטחה. וההנאות בתורה ובעולם - ענין הבטחון. יבואר אל נכון. בשבעה דברים כמעלות סלם הראשון - מהו בטחון. והשני - בסבות הבטחון. על הברואים כלם והשלישי - ההקדמות. לבוטח השלמות. וחיוב ההשתדלות המשלם והרביעי - באורים. המתרים והאסורים. בעבודת הבטחון להבדילים והחמישי - הבדלים. לפרנסה עמלים. בין הבוטח והפכו, וגמולם והששי - לגנות. "כפת המשכונות". להשלמת תאותם יבלו חילם והשביעי - המפסידים. בטחון מאבידים. וקצור חלקיו ופועלם

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

וכל מאמינים

לא רבים הם המכירים את הרב יעקב קראנץ - בשמו. בדרך כלל מכירים אותו רק בכינויו 'המגיד מדובנא'. בין הספרים שיצאו לאחר פטירתו, מופיע 'ספר המידות' - ביאורים בתכונות המידות. הספר מחולק לשערים, וכל שער מכיל מספר רב של פרקים. השער החמישי הוא 'שער הבטחון'.

בפרק החמישי בשער זה מתמקד המגיד באלו המפסידים כתוצאה מחוסר ביטחונם בבורא. הוא מפרט כי אנשים שאינם מאמינים, חסר להם באהבת ד'; הם עלולים להגיע חלילה לעבירות גדולות כמו גניבה וגזל; ואם לא די בכך, הקב"ה מסיר את השגחתו מהם, ומותיר אותם כביכול בידי האדם שעליו הם סמכו.

בין הדברים הוא מציין, שיש אנשים שזקוקים יותר לחינוך יום-יומי, ומלמד ששורש הישועה הוא הבטחון השלם. ההיפך מכך זה הפחד. אדם שאינו בטוח בד' ונשען עליו, סובל מפחדים וחרדות. בסוף השער מציין המגיד: 'כלל העולה: פרי הבטחון - ההשגחה'. מה יוצא לו לאדם מהתחזקות במידת הבטחון? - בשעת מעשה הוא שם יתבו בבורא העולם, מתחזק ומרגיש בטוח; ומה קורה לאחר שהתחזק? מה קורה איתו לאחר שסגר את ספר הבטחון שלו, והוא ממשיך בסדר יומיו? השכר, כידוע, ממתין לו למעלה, אולם המגיד מדובנא מוסיף שיש לו שכר גם כאן, בארץ: 'פרי הבטחון - ההשגחה'.

התוצאות המעשיות, הנחת של פירות ההתחזקות, זו ההשגחה שלה זוכים. כדאי לשנן את האמירה שלו עד שנדע אותה על פה: ככל שיתחזק ביטחונו של אדם, ככל שהוא יאמין עוד בבורא, יוסיף עליו ד' השגחה ושפע. כל נקודה שהוספנו בבטחון, כל דקה שבה התחזקנו יותר - כל פרט ופרט חוזר כפליים. הבוטח הוסיף לעצמו עוד השגחה ומשך שפע אלוהי - סייעתא דשמיא, במילים אחרות.

הגאון מווילנא אומר, שבכל פעם שלומדים משהו בבטחון, אפשר להתפלל ולבקש על כל דבר שצריכים!

והכי חשוב - קרוב לאלו.

בשעת הסעודה, אנשים התפלאו לראותנו מגיעים מהמתחם שהשהייה בו היא בתשלום. כדי שלא יחשבו שאנחנו קיבלנו יחס מועדף יותר מאנשים שגדולים מאיתנו בחוכמה ובמניין, הסברתי כי לא המחנותים הם שדאגו לנו, אלא פשוט שילמנו.

אחת מקרובות המשפחה תמזה באוזני אשתי, איך זה שמשפחה 'אברכת' שכמונו, המתפרנסת מעבודה ממוצעת ומלגה של כולל, מוציאה בבת אחת שש מאות שקלים על אירוח ב'צימר'. אמרה לה אשתי, כי לא אנחנו מוציאים את זה, אלא מדובר בהוצאות שבת, שחזרות. היא אמרה זאת באמונה כל כך אמיתית ואיתנה, שהדודה הזו התפעלה מאוד וסיפרה על כך לבעלה.

"הם צודקים", הוא הסכים עם הגישה, והחליט להיות השליח של הקב"ה להחזיר לנו את עלות האירוח. הוא אמר לי שהוא רוצה לדבר איתי אחרי שבת. במוצאי שבת הוא אמר לי שיש לו כספי מעשרות, והוא מעוניין להעביר לי אותם. נתתי לו את פרטי חשבון הבנק, והוא העביר לי אלף שקלים. השבת נתנה לנו ארבע מאות שקל 'ביוני'!

חשבתי שבזאת תם העניין, אך לא: בחודש שלאחר מכן שוב הופיעו בחשבוני אלף שקלים. הדוד הזה הגיע למסקנה שכנראה יש לי עוד הוצאות שצריכות לחזור, והפך את הנתינה לקבועה. אלף שקלים מדי חודש, עד היום!!! וכל זה התחיל באמונה תמימה ופשוטה.

מסדרים עניינים בחברותא

ארבעים שנה עברו מאז שהייתי ילד בחידה. אי אז, בתשמ"ז, למדתי בחיידר בבורו פארק, שם עשיתי חיל - ולא רק במובן החיובי. מהחיידר עברתי לשיבה, ושם כבר קיבלתי מושגים של רצינות ויישוב הדעת, התוודעתי לחומרת המעשים של בין אדם לחברו, ונשאתי בקרבי את האחריות לבקש מחילה ממי שפגעתי בו. כשבגרתי זכיתי לשבת באוהלה של תורה, ומדי פעם עלו בי מחשבות של חרטה ותחושה לא נוחה סביב ההתנהגות שלי בשנות החיידר.

אחר הצוהריים היה לנו מורה ללימודי חול ששמו הרב דיפטר. אנחנו, התלמידים, עשינו ממנו צחוק. מבחינתי אז, שיעור חשבון בכלל לא היה שיעור, טענתי שזה בזבוז זמן ושאינן כל צורך, טעם או תכלית בלימוד הזה. בשעות האלה עשיתי ככל העולה על רוחי השובבה, ולמרבה הצער, ציערתי את המורה. אל"י הצטרפו כמה חברים, ואני חושש מאוד שהוא סבל מאיתנו רבות.

במשך השנים שמעתי שהוא נפטר, זיכרוננו לברכה, וניסיתי לאתר את קברו אך ללא הצלחה. במקביל המשכתי בחיי, ברוך ד', חיים עמוסים ומלאים בתורה ובמצוות.

לכולל בלייקווד שבו אני לומד, נכנסים מדי פעם אברכים חדשים. אחד מהם, צעיר למדי, ביקש ללמוד איתי. זה היה קצת מוזר, ולא כל כך קשור, אבל נושא הלימוד שעניין אותו - עניין גם אותי, וכך מצאנו את עצמנו לומדים בחברותא. יום אחד אמר לי האברך: "אמא שלי הגיעה לכאן מארץ ישראל, לביקור".

"והיא מתאכסנת אצלך?" שאלתי מתוך התעניינות חברית.

"לא. היא נמצאת אצל דוד שלי, דיפטר".

"דיפטר?" קראתי כלא מאמין, "יש לך קשר לדיפטר שהיה מורה בחיידר בבורו פארק?" שאלתי.

"כן. סבא שלי היה מורה לחשבון בחיידר", ענה לי האברך בתום לב, בלי לחשוב איזו סערה הוא מחולל.

"ואני כל כך מחפש אותו כל השנים. הייתי אז ילד שובב, ואני מתחרט על שציערתי אותו. רציתי לבקש ממנו מחילה".

"היום היארצייתו שלו", הוסיף האברך פרט חשוב. "אמי כבר עלתה לקברו, וגם אני אגש לשם עוד מעט".

התרגשתי. ארבעים שנה אני מחפש אותו, ולפתע מגלה כי האברך שאיתו אני לומד, הוא נכדו. הלימוד המשותף שלנו בוודאי עושה לו נחת בעולם העליון. עתה הייתה לי הזכות לבקש ממנו מחילה וללמוד משניות לעילוי נשמתו ביום היארצייתו. כמה אני מודה לקב"ה על כך!

מתמודד ומתנהל

"אני מתקשה בהתניידות, קשה לי לשמור על שיווי משקל. כמו כן אני סובל מרעידות בידיים.

במשך השבוע אני מתנייד בקלנועית. נוסע איתה לבית הכנסת, לחידר... יש לי גם 'רולטור' - הליכון עם ארבע רגליים ומעצורים בידיים. קל לי ללכת איתו, ואם נהיה לי קצת קשה, אני יכול להתיישב... בשבת יש לי כיסא גלגלים.

הטרשת גרמה גם לראייה שלי להיטשטש. בכל ימות השבוע יש לי מסך מיוחד שבו אני יכול להגדיל את האותיות וכך להתפלל, לומר תהילים וללמוד את הדף היומי, ולשבת קניתי סידור גדול וקריא שמתוכו אני גם אומר תהילים. מה שכן, גמרות עם אותיות גדולות אין בנמצא, ואברך יקר מהקהילה התנדב לעצב לי בכל שבוע את דפי הגמרא באותיות גדולות."

בקשר לכך מספר ר' יהודה אנקדוטה מעניינת: "לאחרונה למד אותו אברך גרפיקה, והוא הודיע לי בהתנצלות שהוא מפסיק עם ההדפסה, כיוון שאין לו זמן. קיבלתי את דבריו בהבנה, אבל לא ידעתי מה אעשה. לא עברה תקופה ארוכה, והוא התקשר אליי כולו נסער, ואמר שהוא חוזר להדפיס לי את הדפים. 'מאז שהפסקתי עם ההדפסות שלך, זרם ההזמנות אצלי הפך לקלוש. אני רוצה לחזור ולהכין לך את הדפים...'.

כאמור, שימשתי כמלמד בכיתה ב'. בעקבות המחלה עברתי לכיתות ה'-ו', עד שהרגשתי שכבר גדול על מידותיי ללמד כיתה שלמה במצב שלי, כשאני לא רואה כל כך טוב. עברתי ללמוד עם ילדים באופן פרטי, כתומך הוראה. בתפקידי אני לומד איתם, משחק איתם, נותן להם את מה שהם צריכים...

בהמשך היום אני עושה תרגילי פיזיותרפיה והולך על הליכון בשביל לשמור על השרירים שלי, שלא אצטרך חלילה להגיע לכיסא. עם זאת, אני מתכחש למצבי. אני יודע שאני צריך מנוחה יותר מאדם רגיל, ואכן אני נותן לעצמי הנחות..."

(מתוך מדור 'בחזית האמונה')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

של ראש ושל יד

מספר ר' משה גרנדש שליט"א, גבאי ב'זכרון מוישה':

ביום שישי אני מסדר את בית הכנסת לקראת שבת. אמנם אי אפשר למצוא זמן שהשטיבל ריק לגמרי, אבל בכל זאת, שעת אחר הצהריים של יום שישי היא שעה רגועה, שבה אנשים עסוקים בבתייהם בהכנות לשבת, ומפנים את השטח לגבאי שצריך לנקות.

אני מארגן, מזיז, מטאטא, ופתאום פוגש באוצר יקר מפז: תפילין של ראש. קוביה בודדת בודדת, בלי בן הזוג שלה - תפילין של יד. אני מתבונן בה וכה, מנסה לצוד איזה נרתיק שכוח של תפילין, אבל אני מוצא שום דבר כזה.

מוזהר ליבי עם היהודי שאיבד את התפילין שלו של ראש. אני רוצה לעזור לו, ומחליט לגשת למצלמות כדי לראות מי הוא המאבד. פותח את המצלמה, התמונות עוברות מול העיניים במהירות, והנה-הנה אני מזהה את היהודי. הוא סיים להניח תפילין, הכניס לנרתיק את התפילין של יד, השאיר את התפילין של ראש והלך. זהו. זה הוא. בטוח.

לקחתי את התפילין שמצאתי, הנחתי אותם בארון סגור, והתפללתי לד' שאזכה להיות שליח טוב, להשיב את האבידה לבעליה.

ביום ראשון מצאתי אותו בכניסה לשטיבל, ליד איזה סטנדר, עוסק בהנחת תפילין. מיד ניגשתי אליו ואמרתי לו, "אתה צריך תפילין?"

הוא הסתכל עליי כאילו נפלתי מדעתי. מה פתאום אני ניגש אליו, ועוד בשאלה כזאת, כשהוא באמצע הנחת תפילין?

לאדם החשוב ביותר בעולם לא מתייחסים בין תפילין של יד לתפילין של ראש. כמובן לא חיכיתי לתשובה, היה לי ברור שהוא צריך את התפילין של ראש, מיהרתי לארון שבו שמרתי אותם, והגשתי לו.

אחרי שהוא סיים להניח, ניגש אליי אותו יהודי ואמר לי בהתרגשות, "אתה יודע מה היה? אני רגיל להניח תפילין מחוץ לשטיבל, ליד השולחנות שליד הקירות של המסדרון, והיום משום מה החלטתי להניח תפילין בפנים. אתה ראית אותי ברגע שהכנסתי את היד לתוך הנרתיק כדי להוציא את התפילין של ראש, וגיליתי שהוא ריק. זה היה לי מוזר, והמשכתי לפתוח את הנרתיק של הטלית, לבדוק אולי שם הכנסתי בטעות את התפילין של ראש.

בדיוק ברגעים האלו, כשאני לא יודע האם יש לי תפילין או אין לי, והאם יכול להיות שבכלל איבדתי אותן, ומה אני עושה עכשיו כשאני ממש באמצע ההנחה - אתה מגיע ומביא לי את התפילין!"

אני שומע את כל הדיוקים שלו, ואומר לו, שגם אני לא ממש מבין מה אני עושה כאן בשטיבל המסוים הזה. יכולתי להיות בשטיבל אחר ולאסוף שם כסף לצורכי צדקה, בדיוק כמו שאני אוסף עכשיו כאן, וממש פלא פלאים איך שהקב"ה כיוון שאזהרה אותו ואשים לב כי אכן הוא-הוא היהודי מהמצלמה שאיבד את התפילין.

"תראה מה זה", ממשיך אותו יהודי להתרגש: "נגזר עליי שהתפילין יאבדו ויחזרו, אבל ד' חסך ממני את כל הצער והדאגה סביב האבידה הזאת. אתה הגעת בדיוק, אבל בדיוק-בדיוק בזמן!"

עד כמה ד' דואג לנו, עד לפרטים הקטנים ביותר.

רגע אחד גורלי

אני מכיר בחור מוויליאמסבורג שהוא בחור חשוב מאוד, ירא שמיים ובעל מידות טובות, ממש החתן שכל אבא היה מבקש לבת שלו. יש לו בעיה אחת, בולטת: הוא צולע. כשהיה ילד הוא עבר תאונה קשה, ואחרי שיקום ארוך, נשאר עם הצליעה. כשהגיע הבחור לגיל שידוכים, התברר שהבעיה הקטנה היא לא ממש קטנה, ואנשים נוטים לשים משקל רב על מה שנראה לעיניים. הוריו של הבחור

ידעו לחפש לו את המיועדת לו בלי לוותר על הדברים החשובים באמת: מידות טובות, יראת שמיים, ואישיות של מי שמתאים לה להיות אשת חיל אמיתית.

באותו יום החליטה אמו של הבחור כי יש לעשות השתדלות בעניין השידוכים של הבחור, ולשלוח לשדכנים תמונה של הבן שלה. שיראו כי הצליעה היא צליעה בלבד, ואין היא פוגעת במאור פניו של המועמד; שסברו נעים ומבטו חכם ומיושב, וראוי הוא להקים בית של תורה ויראה.

הבחור יצא לתפילת שחרית, ולאחר מכן רצה ללמוד. ביקש לישב בשלווה, וקפץ עליו רוגזו של קפה. ומעשה שהיה כך היה: הבחור רצה להתחיל את הלימוד עם כוס קפה, ולכן פנה למטבחון הקטן המיועד לכך. בדרך הגיע מולו יהודי האוחז בשתי ידיו בשתי כוסות של משקה חם, האחת של תה והשנייה של קפה. הבחור דגן האט את מהלכו כדי לאפשר ליהודי לעבור עם כל הכבודה החמה והרגישה, אלא שאז הגיח ביניהם במרוצה יהודי שלישי, שלא הבחין במשא החם, הכפול, וכוס הקפה נשפכה.

"מה עשית?!" זעם נושא הכוסות, והסתובב לאחור כדי לראות למי מגיעות הצעקות. היהודי שדחף כבר לא היה שם, הוא הרי מיהר מאוד, וייתכן שבכלל לא שם לב למה שאירע. עמד שם רק הבחור מידוענו, צולע על ירכו.

"אתה, איפה העיניים שלך?!" קרא האיש לעבר הבחור, "לא רואה לאן אתה הולך! מה אתה חושב לך, שכל העולם שלך?!" שאין פה עוד אנשים?!" הוא הוסיף וצעק בקולי קולות,

אל הפה הצטרפו גם הידיים, וכוס התה שנותרה לפליטה, הצטרפה לחברתה, ונשפכה בצורה הכי פחות מוצלחת, הישר על פניו של הבחור.

הוא נכווה בפניו. המים ניגרו על משקפיו ועל אפו, על לא עוול בכפו. הוא עמד נבוך עד אימה, ועוד לפני שהספיק להגיב משהו, ניגש אליו במרוצה יהודי רביעי ואמר לו, "אל תענה שום דבר. זאת ההזדמנות שלך. תתפלל לד' עכשיו על השידוך שלך!"

הבחור החכם שמע לעצה הטובה. הוא לא ענה שום דבר, על אף שהיה לו הרבה מה להגיד. היה ברור לכל מי שעמד שם במקום, כי הכועס עבר כל גבול. המראה של הבחור היה כל כך מעורר רחמים. הרי גם אם הוא באמת היה אשם, לא מגיע לו כוס תה בפרצוף.

איש לא יכול היה לדעת האם דמעות יורדות מעיניו של הבחור, או שמא אין אלה אלא טיפות התה הזולגות בחופשיות. כך או אחרת, הוא ניצל את הרגעים החמים לתפילה על בניית עתידו.

תמונה - כבר לא היה טעם לצלם באותו יום. התה החם הותיר רושם של כווייה על הפנים, וארך זמן עד שהוא נמחה. ושבעיים לאחר מכן, בלי תמונה, בא הבחור בברית האירוסין!

הוא מצא את זיווגו עם המיועדת לו, בסייעתא דשמיא, ובוודאי בעזרת ד' יצליח בנישואיו, עם המידות הטובות שהוכיח בפינת הקפה. בזו הפינה תשרה השכינה.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

אל כבוד המפעל העולמי 'השגחה פרטית'.

כמי שמנוי למגזין הנפלא והנהדר, ברצוני לשתף אתכם בתובנה מאירה שהבזיקה במוחי לאחרונה. תובנה זו גם החדירה בי את המציאות הידועה, שכלל שמדברים עוד ועוד על אמונה והשגחה פרטית, כך רואים זאת בעיניים יותר ויותר. דבר זה נכון גם לגבי האזנה לקו וקריאה בעלוני.

ובכן, לאחרונה הזדמן לי לנסוע בכביש 6 ולעצור בתחנת הדלק שבכביש להפוגה קצרה. שם הבחנתי בדבר שלא ראיתי עד כה: בצידי החניון הועמדו שתי עמדות טעינה שונות לרכב חשמלי, לשימוש הנהגים המגיעים לתחנה.

כשהתקרבתי למקום ראיתי אברך חרדי המנסה להטעין את רכבו באחת העמדות. ניגשתי אליו ושאלתי בסקרנות אודות ההבדלים שבין העמדות השונות. הוא נענה והסביר בקצרה על ההבדלים המהותיים: יש רכבים הנטענים בכמות חשמל גבוהה, ושתיים

אורכת זמן רב יותר, ויש רכבים שמספיקה להם טעינה מהירה של כמות חשמל קטנה כדי להגיע למחזור חפצם.

המשכתי בדרכי, ופתאום הנצה בי ההקבלה המאירה:

העלון השבועי של 'השגחה פרטית' הוא טעינת כוח מרוכזת ומהירה יותר - חיזוק לשבוע הקרוב הבא עלינו לטובה; והמגזין החודשי הוא כבר בגדר 'תחנת כוח' לכל דבר: זו טעינה בכמות גבוהה, שיש בה לספק כוח וחוסן לכל החודש הקרוב.

חזקו ואמצו, מזכי הרבים! אשריכם, זכותכם גדולה מאוד! המשיכו הלאה בהפצת אור האמונה וההשגחה הפרטית בכל העולם!

בברכה, שמעון איידלמן, ירושלים

לא צריך לסחב יותר ממה שנגזר

מספר לייבי גואלמן מבני ברק:

ערכנו הזמנה גדולה במכירה השכונתית. כשהגיע הזמן שצריכים ללכת לאסוף את המוצרים, הצטרפתי לאמי כדי לעזור לה באסוף ובסחיבה. בין המוצרים שהזמנו הייתה תבנית ביצים בגדל בינוני - 'מדיום' (M), אך כשחפשתי כזאת, לא מצאתי. מצאתי רק ביצים בגדל 'לארג' (L). פנינו לאחראי ושאלנו מה לעשות, והוא אמר שנקח את מה שיש, ואם בשעה הקרובה תגענה ביצים אחרות - נחליף.

כשהגעלה שלנו כבר הייתה עמוסה, חזרנו הביתה כשהביצים אתנו, ותכננו לחזור מיד למכירה ולקחת את שאר הדברים. והנה בפניסה לבנין פגשנו בשכן, שגם הוא הזמין במכירה השכונתית, וכעת יצא לכוון המכירה. ספרנו לו שחסרות ביצים 'מדיום', והוא אמר לנו שהוא הזמין ביצים 'לארג' - כמו אלה שלקחנו.

"קח את זה אליך", הגשנו לו את תבנית הביצים. "אנחנו עדיין לא יודעים, אבל יכול להיות שכשנחזר תהיינה שם גם בגדל 'מדיום'". הוא שמח שחסר את הטרחה בנשיאת הביצים מהמכירה עד הבית, הכניס את התבנית הביתה, ורק אז יצא למכירה. ואכן, כשהגענו לשם שוב לאחר כמה דקות, ראינו שכבר הגיעו הביצים שאותן רצינו.

אלו לא היינו פוגשים בשכן, היינו צריכים להגיע אחר כך בפעם השלישית כדי להחליף את התבנית. אבל ד' סדר את זה מראש וחסר טרחה מיותרת גם מאתנו וגם מהשכן שלנו.

'סתם' עדכון קטן

מספר יעקב מאיר גרוס מבני ברק:

ביום ששי אחד ספר לי חבר בתלמוד תורה, שהוא ומשפחתו עומדים לנסע לנתניה לשבת. כשהגעתי הביתה, ספרתי את זה לאמא שלי. לא הייתה לי סבה מיחדת לספר לה על כך, כמו שגם לחברי לא הייתה סבה מיחדת לעדכן אותי... ספרנו את זה 'סתם'... כך חשבנו. רק אחר כך התברר למה המידע החשוב הזה היה צריך להגיע לאמא שלי... בדיוק באותו יום ששי, גם סבא וסבתא שלי נסעו לנתניה

לשבת.

כשהם הגיעו לנתניה, הם נזכרו שהם שכחו בבני ברק משהו חשוב. מיד הרימו טלפון לביתנו: "אולי במקרה אתם מכירים מישהו מבני ברק שנוסע היום לנתניה, ויוכל להעביר את הדבר ששכחנו?" הם שאלו.

"מכירים!" ענתה אמא שלי בשמחה. התקשרתי לחבר שלי לשאל האם הם כבר נסעו, וכבר דרך הטלפון יכלתי לשמע את רעשי הנסיעה. "יצאנו כבר", אמר החבר ואני התחלתי להתאכזב, אך הוא המשיך: "אם צריך משהו, אחים שלי הבחורים עדיין לא יצאו. הם באים אחרינו!"

בקשנו רשות, ואמרו לנו שבהחלט - הבחורים ישמחו לעזר.

מהרנו והבאנו לביתם את מה שסבא וסבתא שלי היו צריכים, והכל בא על מקומו בשלום.

מהספור הזה למדתי שלכל דבר, גם הכי קטן, אפילו 'סתם' שיחה פשוטה שלי עם חברים - יש סבה, והכל בהשגחה פרטית.

חמשים ואחת תשעים

מספר שלומי מבית שמש:

אמא שלי בקשה ממני ללכת למכלת לקנות כמה דברים. היא נתנה לי שטר של חמשים שקלים וגם רשימה קטנה. אספתי את המצרכים, אך כשהגעתי לקפה כדי לשלם, ראיתי שחסרים לי שקל ותשעים אגורות.

התחלתי להתלבט על איזה מוצר עדיף לוותר האנשים שהיו אחרי בתור נראו ממחרים, ולא יכלתי להתעכב.

ופתאום נזכרתי שמקדם, כאשר נכנסתי לחנות, מצאתי על הרצפה מטבע של חמשה שקלים. עכשו הבנתי שהם נשלחו אלי ממשי לעכשו - כדי למנוע ממני את המצב הלא נעים הזה. בשמחה הוצאתי את המטבע מהכיס, שלמתי וסימתי את הקנה.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

תקציר: הורים גויים מבקשים מהרב שרולי קובל מארצות הברית שישבא לערוך ברית מילה לבנם התינוק. הם מסבמים על יום ראשון בערב. בבוקרו של יום ראשון אביו של הרב מבקש ממנו בקשה...

הבננו הארעים

פרק 2 מתוך 4

מספר הרב פרומוביץ מירושלים:

מדי יום אני מתפלל במושב הזקנים "שומרי החומות" שבשכונתנו, ונשאר שם עד שעות הצהריים. באותן שעות אני לומד עם חברותא וגם מוסר שיעור. בין הדיירים שם יש יהודי אלמן, תלמיד חכם גדול ועובד ה' חשוב, יהודי נחמד ומאיר פנים. לא מזמן הוא סיפר לי סיפור מרגש, שהמחיש לי עד כמה חשובה המשימה שנטלתי על עצמי, להפיץ את עלון "השגחה פרטית" בקרב תושבי השכונה בכלל ובקרב באי המקום בפרט. והרי הסיפור לפניכם:

לפני כחמש שנים אובחן אצל אותו יהודי קטרקט בעיניים. זוהי בעיה רפואית המצריכה ניתוח שנערך על ידי רופא עיניים. החליט היהודי, שהיה אז כבן שבעים ומעלה, להתחזק במיוחד בשמירת העיניים. הוא לא ויתר, ולקח על עצמו את העניין ביתר שאת.

עברו כמה חודשים, והוא הבחין שראייתו משתפרת. כעבור כחצי שנה הלך לבדיקה אצל הרופא, וזה בדק אותו בעיון ואמר לו דבר מפתיע: אין שום זכר לקטרקט. מאז, ברוך ד', הוא רואה מצוין, לאריכות ימים ושנים.

כששמעתי את הסיפור מפיו, הבנתי שוב עד כמה יש מסובב לסיבה בעולם. יהודי שהחליט לשמור על עיניו למען בוראו, זכה שהקדוש ברוך הוא שומר לו על עיניו הגשמיות, במידה כנגד מידה מדויקת ומופלאה.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- ✕ **המקום:** ירושלים, שכונת סנהדריה המורחבת
- ✕ **נקודת החלוקה:** מושב הזקנים "שומרי החומות", בית הכנסת "מאור חיים" ובתי כנסת נוספים בשכונה

בסמטאותיה הוותיקות של סנהדריה המורחבת, מפיץ הרב פרומוביץ' מדי שבוע את עלוני "השגחה פרטית" - במושב הזקנים "שומרי החומות", בבית הכנסת "מאור חיים", ובעוד מספר בתי כנסת ברחבי השכונה.

ברגע אחד קטן, במושב הזקנים, מתרחש דבר גדול. אחד מדרי המקום ניגש אל הרב פרומוביץ', עלון פתוח בידו, והוא מצביע נרגש על סיפור השגחה שקרא בו. ההתפעלות ניכרת בפניו - עיניו בורקות, ידו רועדת קלות מהתרגשות. סיפור אחד, פשוט, שכתוב על דף - וקשיש ירושלמי ניצב מולו נרעש, כאילו נגעו ממש בנשמתו.

ורגע קטן זה אינו נשאר במסגרתו הצרה. הוא מתגלגל הלאה, מפה לאוזן, מחדר לחדר במושב הזקנים, ומכניס רוח חדשה של חיות ותקווה בקרב כלל הדיירים. אמונה ובטחון בד' - מילים פשוטות לאמירה, אך כשהן מגיעות בסיפור אמיתי המודפס על נייר, הן מצליחות להבעיר ולהגדיל את האור, שמעולם לא כבה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותוהה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. **התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511**

מפיצים וזוכים

להרבות זכויות בלימוד התורה!

קח לך את ההבטחה של התנא דבי אליהו! כתוב בפרק כז:

"כשמפרנס בתורתו לאחרים, תתרבה חכמתו לו - ומוסיפים לו עליה!"

אנחנו גם נתפלל עליך בתפילה מיוחדת בכל ער"ח על ציונו של בעל חובות הלבבות!

התקשרו 02.30.11.5.11 כעת:

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

- ✕ פיגא בת גולדה רודל לרפואה שלמה בקרוב ובריאות איתנה
- ✕ בקשו רחמים מרובים עבור האברך יצחק בן בשא (קלצקין)
- ✕ להצלחת נוי בת אפרת

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית לקבלת העלון במייל שלחו בקשה B023011300@GMAIL.COM לכתובת

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:32	18:48	18:41	18:51	18:46	19:16
19:44	19:46	19:46	19:45	19:42	20:14
20:23	20:23	20:24	20:22	20:18	20:57

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו. כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.